

¿CDC TORNARÀ A SER LA QUE ERA?

- Convergència celebra els 30 anys desorientada en els temes essencials per al futur de Catalunya

MANUELA DE MADRE, Vicepresidenta del PSC

Aquests dies es commemoren els 30 anys de la fundació de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC). Crec que és un esdeveniment que supera l'àmbit estricte dels directament implicats i que mereix ser saludat amb respecte i reconeixement per la gran majoria dels catalans, siguin quines siguin les seves simpaties polítiques.

El 1974 es van succeir una sèrie d'esdeveniments polítics i socials dels quals tan sols més endavant se'n copsaria la importància: la vaga general del Baix Llobregat, la consolidació de l'Assemblea de Catalunya, la constitució de Convergència Socialista de Catalunya i del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, la presentació de la Junta Democràtica, l'elecció de **Felipe González** com a primer secretari del PSOE, la fundació de la Unió de Pagesos i la fundació de CDC.

Des dels seus inicis, CDC va esdevenir una peça indispensable en el plural ecosistema polític català. Així, cal reconèixer les seves aportacions positives a la recuperació de la democràcia, a la Constitució del 1978 i a l'Estatut del 1979 de la mà de **Miquel Roca**, en l'exercici de l'autogovern amb **Jordi Pujol** al capdavant, a la governabilitat d'Espanya i a la consciència europeista de Catalunya.

Són unes aportacions que al costat de les dels socialistes democràtics, dels democratacristians, dels liberalsconservadors, dels republicans, dels comunistes i dels ecopacifistes han contribuït a la

configuració de la Catalunya plural i diversa d'avui i a l'èxit col·lectiu d'haver consolidat un sistema de llibertats i de convivència i unes institucions d'autogovern.

La trajectòria de CDC ha tingut alts i baixos, encerts i errors. No em pertoca fer-ne balanç. El cert és que avui el fet que CDC sigui a l'oposició, després de 23 anys de governar la Generalitat, és un signe de normalitat i de vitalitat democràtica.

Em dol, però, que alguns exponents qualificats de CDC --com el seu vicesecretari general, **Felip Puig**, en un article publicat recentment en aquest diari-- basin la legítima afirmació de CDC en el menyspreu d'altres forces polítiques i dels seus dirigents, especialment de les que ara governen Catalunya i del president **Maragall** en particular. CDC té prou motius per estar orgullosa de la seva aportació durant aquests anys per haver de fonamentat els seus èxits sobre la desqualificació de la resta de forces polítiques.

Entre altres raons, perquè la seva força s'ha basat històricament en la capacitat de sobrepassar els límits estrictes del seu espai polític per establir aliances i representar altres sectors socials que els que corresponien a la seva militància estricta. Fins al punt que és molt difícil revisar el llegat de CDC sense referir-se a la seva activa col·laboració amb UDC. D'altra banda, els períodes més fèrtils de la formació nacionalista han estat aquells en què la seva energia política (sempre dintre del paraigua de CiU) ha sabut canalitzar-se en col·laboració amb altres forces, bé amb pactes o coalicions de govern, bé contribuint a generar escenaris de consens en els grans temes del país.

Per això, resulta estrident que alguns dirigents nacionalistes utilitzin el 30è aniversari per posar en relleu que a partir d'ara CDC pot tenir

molt poc a veure amb el que va ser en els seus anys més brillants. Sorprenen les presses i l'actitud accelerada en qüestions cabdals, com l'Estatut, el finançament o la relació amb les institucions de l'Estat, en un partit que tradicionalment havia reivindicat la moderació i l'estratègia. Un partit que, segons deia, no supeditava les grans decisions a l'ànim del moment, sinó a una perspectiva més àmplia. Recordem sinó la seva defensa del Pacte del Majestic (CiU-PP).

Preocupen especialment els dubtes i l'escepticisme, així com els motius profunds que els motiven, en relació amb el model d'Europa que volem construir, en uns moments en què aquesta qüestió s'ha de dilucidar a través del referèndum de la Constitució. CDC corre el perill de dilapidar una credibilitat conreada per una generació de militants que no han dubtat mai del que Europa representa per a Catalunya i de la contribució que els catalans han d'aportar al projecte europeu. **Pujol** va ser i és un dels màxims exponents d'aquest europeisme.

És un signe inquietant i premonitori que el 30è aniversari de la formació nacionalista arribi en un moment de desorientació respecte d'aquesta i d'altres qüestions essencials per al futur de Catalunya. Per tots aquests motius, aquesta celebració hauria de suposar per a CDC una oportunitat per reflexionar profundament sobre els valors i les actituds que van caracteritzar el seu projecte per a Catalunya. Perquè el risc de CDC avui és, precisament, no tornar a ser el que era. Una reflexió que no passa per fustigar i mirar de menysprear aquelles altres forces que han sabut guanyar-se la confiança de la majoria social i política del país.

Article publicat a EL PERIODICO DE CATALUNYA dissabte, 20 de novembre de 2004